אבל גבי תמורת סולד אשם דליכא שם עולה

על אמו מודי רבי אליעזר דבדמיו אין הוא

ואן עצמו לא קרב יו איתיביה אביי יווכי בעי רבי

אליעזר שם עולה על אמו והא תניא מי המפריש

נקבה לפסחו יונים ירעה עד שיסתאב ותמכר

ויביא בדמיה פסח ילדה ירעה עד שיסתאב

וימכר ויביא בדמיו פסח נשתיירה אחר הפסח

תרעה עד (ב) שיסתאב ויביא בדמיה שלמים

ילדה ₪ירעה עד שיסתאב וימכר ויביא בדמיו

שלמים ר"א אומר הוא עצמו יו יקרב בשלמים והא הכא דליכא שם שלמים על אמו ואמר

יו רבי אָליעזר יקרב שלמים אמר ליה [רבא]

יש (ר' אלעזר) אחר הפסח קא אמרת שאני אחר

הפסח דמותר פסח גופיה יקרב שלמים (ד) אי

הכי ניפלוג נמי ברישא אמר ליה [ה] אין ה"נ

ים ופליגי אביי אמר לא פליג מידי דגמירי ים למקום

שהמותר הולך הולד הולך לאחר הפסח דמותר קרב שלמים ולד גמי קרב שלמים אבל

לפני הפסח ייז אימיה למאי אקרשה לדמי פסח

ולד גמי לדמי פסח מתיב רב עוקבא בר חמא

ומי אמרינן מראימיה לדמי ולד נמי לדמי

והתניא המפריש נקבה לפסח היא וולדותיה

ירעו עד שיםתאבו וימכרו ויביא בדמיהם פסח

ר"א אומר הוא עצמו יקרב פסח והא ייו הכא

דאימיה לדמי ואמר רבי (6) אליעזר הוא עצמו

קרב פסח ולא מוקמינן ליה באימיה אמר

רבינא ייו במפריש בהמה מעוברת עסקינן

רבי אליעזר סבר כרבי יוחנן דאמר יאם

שיירו משוייר ידעובר לאו ירך אמו הוא ואמו

היא דלא קדשה קדושת הגוף אבל יי היא

קרשה אמר ליה מר זומרא בריה דרב מרי

לרבינא הכי נמי מסתברא דבבהמה מעוברת

עסקינן מדקתני היא וולדותיה שמע מיניה

מז א ב מיי׳ פ״ד מהל׳ ממורה הלכה ז ופ"ד מהלכות קרבן פסח הנכה ד: מיי' פ"ה מהל' פסולי המוקדשין הלכה ט]:

שינויי נוסחאות

א] אבל גבי ולד תמורת אשם וכו' לא קרב ל"א וכליל לאישים דברי הכל אמר רבה בר בר מנה ר"א היא אבל לרבנן ימכר ורבא אמר אפ' מימא רבנן ממורמ עולה שניהל הך קדמיימא זיתיבייה וכו' כל"ל (ח"ו) ב] תיבת ולד נמחק (ש"מ) ג] רבי אלעזר וכל"ל לתמן (ש"ח) אן ובי אברו וכל"ל לקמן (ש"ח) ד] קרב. א) ל"א וכליל לאשים דברי הכל, ורמינהו המפריש נקבה לעולה וילדה זכר ירעה כו' ר' אלעזר אומר הוא עלמו יהרב עולה אבל לרבנו ימכר. אמר רבה בר רב הונא במחלוקת מנור וכליל לאשים ר׳ אלעזר היא, דבא אמר אפילו חימא כליל לאשים רבנן היא תמורת עולה שנייה רבנן היא תמורת עולה שנייה להך קדמייתא דקדמייתא דאפרים כר היה והוה חזי להחרבה וכיוו דכר היה והוה חזי נהקרבה וכיון דהוה חזי להקרבה בשעת הפרשה לא קנסו בולד דממורה, ואמרי רבנן ולד דממורה נמי מיקרב אבל מפריש נקבה לעולה כיון דבשעת הפרשה לא אפרש זכר הנסוסו רבנו בולד ואמרו דולד קנסוהו רבכן פוכד וחתרו דוכד דנקבה ניזבין כיון דאיתיה לא קרב גופה ולד נמי לא ניקרב גופה אלא ימכר, ורמי דר׳ אלעזר אדר׳ אלעזר ומי אמר ר׳ אלעזר אע״ג אלעזר ומי אמר ר׳ אלעזר אע״ג ואימיה לא הרב גופה לאשם ולדה קרב דהם חזי לדילכון אודו לי מיהם קרב דהם חזי לדילכון אודו לי מיהם דולד ימכר הוא ויביא בדמיהן עולות לנדבת יחיד, ורבנן אמרי פלו דמיו לנדבת לבור. רבה המר יפני זכרי לחיכת בל נפרי, ובנו נחונה אפילו חימא כדקסני מפריש נקבה לעולה איכא שם עולה על אימיה ונחמלה קדושה לגופיה ולד נמי קדיש לגופיה, ממורח אשם דליכא קדיש לגופיה, ממורח אשם דליכא ס עולה על אימיה ולא קדישה אלא לדמי ולד נמי לא קדיש גופיה סכם ימכר אימיביה. כך מלאמי בקלת ס"י, ובקלת ס"י כתובה בל"א לקמן וכ"כ רש"י לקמן וע' בחידושית מיישי וע' בחידושים (m''m) הן ומי בעי (ע' בחידושים (m''m) ון לפסחו תרעה ר' אלעזר (m''m) על שתסתאב וממכר (ש״מ) על שתסתאב וממכר (ש״מ) מרעה תרעה עד שתסתאב וינילו וכו' כל"ל (יעב״ץ הגר״א) ז] שתסתאב וינילו ותמכר וינילו (ש״מ) מ] ילדה ירלה (ש״מ) עו יקרים ולדה ירלה (ש״מ) עו יקרים וליים ול שלמים כל"ל (יעב"ץ) ין ל"ל ר׳ וכו בכל הסוגיא וש"מ. אלעזר רא"ר) יאו על מיבות רבי אלעור רשם למעלה קו להורות כי לפ"ד ראוי למחקו (ש"ח) יב] ה"נ דפליג אביי (ש"ח) יגן למקום שהמותר הולך לשם הולד הולך, עי בהשתטות בסוף התסכת (ש"ח)
יד] איתא לתאי אקדשה וכו'. עי
בהשתטות בסוף התסכת (ש"ח)
בהשתטות בסוף התסכת (ש"ח)
טון והא. ס"א ל"א והא מותר פסח דשלמים הוא דהרב ולד למר ר' אלעזר קרב פסח אמר כו' (מ"ש) **עו]** רבינא הכא במפריש כר' (ש"ח) שון לפינו הבא בנופלים כר' ורי אלעזר סבר (ש"ח) יו] אבל הוא קדיש. ס"א ל"א ואע"ג הלימיה לא קריב גופה דלא דמימיה כח קריב גופה דכם חזיל ולד דחזי קריב גופיה (אלמת מרייהו אקדש ועיבר לח ירך אמו הוא) (ש"ח) יח] אמו דהקדש ראשון (ש"ח) יע] עולה לא הוא (ש"ח) כן ולה דמיו לא הוא (ש"ח) כן ולה דמיו הס"ד ואח"כ ד"ה ל"א לשון

י אלא ברמפריש נקבה לעולה. דאיכא שם עולה על אמו לשון רש"י דהא לעולה אקדשה ואי משום דנקבה היא אפילו הכי שם עולה עלה שהרי מצינו נקבה בעולת העוף ועוד דהא להז דלכשימכרו דמיה עולה דהיינו שם עולה אבל ולד תמורת אשם אין שם עולה עלה

דאמו לא היא ולא דמיה עכ"ל ולשון ראשון דשם עולת העוף על אמו אי אפשר להעמידה בסוגיא דלקמן ובמקומו אפרשנה: והא הכא דדיבא שם שלמים על אמו. כאן נוכל להעמיד שפיר השתי לשונות שהרי אין שלמים בעופות לחוגבי תחילת הקדש לא לשם שלמים הופרש: אי הבי ניפלוג גמי ברישא. פרש"י (לשון ראשון) ילדה לפני הפסח נימא רבי אליעזר הוא עלמו יקרב פסח דהא איכא שם פסח על אמו אלא שאינה יכולה ליקרב והכא אין יכולין להעמיד לשון ראשון דרש"י דלעיל דשם עולת העוף על אמו דהא הכא אין פסח בא נקבה ניזדאין פסח בעופות אבל לשון שני ניחא שהרי תחילת הקדש לשם פסח הופרש והוה ליה לומר דהולד יקריב לשם פסח וא"ת לישני ליה דבעינו שם פסח על אמו בשום מקום ולא אשכחן ליה הכא דאין שם פסח על נקבה ליקרב היא עלמה ומשום הכי אין הולד קרב הוא עלמו לשם פסח מכחן חומר הרמ"ר דלעולם לא אמר דמהני שם עולת העוף על אמו להכשיר הוולד עלמו וכל היכא דאשכחנא להאי לישנא נפרשהו

בע"ה לתו וברישה פירש יפה: לטן אר הבי. ואם תאמר מאי אי איכא הכא דהכי נמי מלי לפרוכי ממתני' בהדיא מ"ש במפריש נקבה לעולה וילדה אמר רבי אליעזר דבנה עלמו קרב עולה והכא גבי פסח אמר ירעה ויש לומר דה"פ אי אמרת בשלמא בלאו האי שינויא דרבא לא מני למיפרך ממתניחין דשאני התם דאם הולד קרב עולה אין שם עולה נעקר מן האם דלעולם אדם יכול להקריב עולה בכל יום אבל הכא דאם הולד עלמו הרב פסח נמלא שם פסח נעהר מן האם ממנה ומדמיה שהרי אין בידו להקריב רק פסח אחד לפיכך אין להקריב הולד

בפסח לעקור ממה שהופרשה אבל לרבא אבור פרין שפיר מאחר דאית ליה דמשום דמוחר פסח קרב שלמים חשיב ליה כאילו הוי שם שלמים על אמו ה"י. הוה ליה למימר מהאי טעם קודם פסח נמי שיהא הולד עלמו קרב פסח ולא כפרש"י מן שפירש ניפלוג נמי ברישא ונימא הולד עלמו יקרב שלמים קודם פסח דקודם פסח נמי אם שחט פסח לשם שלמים כשר דפסח בשאר ימות השנה מאן שלמים) שלא בארבעה עשר בניסן קרב שלמים הילכך שם שלמים על אמו: אביי אומר ^{מבן} לא פליג מידי למקום שהמותר הולך שם הולד הולך. אביי אומר ^{מבן} לא לפרש כל דבריו של ר״א גבי מפריש נקבה לעולה וילדה יכן מפריש נקבה לפסח ונשתיירה בהני שני מקומות אמר דהולד עלמו קרב שהרי מהו אם לא נעקרה מקדושתה במפריש נקבה לעולה מוזדמיה לא ידחו פאר יישו מם לפו לפקום מקוזמנה לפנפרים מוכם לפוסי יישורום לא ידחה מהיות עולה וכן מפריש נקבה לפסח ונשחיירה וילדה אם בנה קרב לא ידחה האם משלמים דכיון שעבר הפסח אינה ראויה כ"א לשלמים אבל גבי תמורת אשם וכן הפריש נקבה לפסחו וילדה קודם הפסח דבשניהם אמר ר"א דהולד ירעה היינו משום דאם הולד דממורת אשם היה קרב א"כ ידחה אמה ממה שהופרשה תחילה דהיינו אשם שהרי אינו יכול להקריב שני אשמות וכן מפריש נקבה לפסחו וילדה קודם הפסח אם יקרב הולד הוא עלמו אם כן ידחה אמו היא ודמיה מפסח דאינו יכול להביא כי אם פסח אחד בשנה כך שמעתי מיהו איו לשוו הש"ם ממש מיושב על זה וגם רש"י לא פירש כו:

ירעה כדקתני לעיל: ס דאיכא שם עולה על אמו. בעולת העוף:

מנטור מטום דמיכת שם טונה שנ מנו הס"ד. ומנס"ד הים וונדומיה ירטו קס"ד. ומח"ד ביט ווכדוקה הטם פסח וירדה הודה ירטב דמכה קדושה דחויה אחם לממינין קרב, ה" ומה "ד מכ"ד ומח"ד ב" ומח"ד ב" מירו (שית) להן להמן ב" ב" להן להמן ב" להן ב" להיבות בשלבא איכת שית לום מן מי שפירש ניפלוג עד סוף הדיבור מוקף (דבריו) מאן מינות קרבה שלמים מות מה"ד מא אמר ב" ב" לה ממורת שלה מה"ד מה"ל ממורת שלה מולד ממורת שלה מה"ב לה לפרש כל כ" כ" מ"א מ"ד מה מקדושה במפריש (ש"ח) אד מ"ש לה ממורת שלה ב" לה מפריש (ש"ח) אד מ"ש לה מפריש (ש"ח) אד מ"ש לה מפריש (ש"ח) מדו בא לה פרש, מהם שה ב" שה מה בעקרה מקדושה במפריש (ש"ח) מדו בא לה פרש, מהם ב" ב" מ"ש היה האם אם בעקרה מקדושה במפריש (ש"ח) מדו בא לה פרש, מהם ב" ב" מ"ש ה"ה האם אם בעקרה מקדושה במפריש (ש"ח) מדו בא לה ב" ב" מ"ש ה"ה האם אם בעקרה מקדושה במפריש (ש"ח) מדו ב" לה מה ב" מ"ש ה"ה היה אם ב" ב" מ"ש מלפני פסח מלאחר הפסח (ש"ח) מדו ב" לה מה ב" מ"ש ה"ח ב" מ"ש מלפני פסח מלאחר הפסח (ש"ח) מדו ב" מ"ש מלפני פסח מלאחר הפסח (ש"ח) מדו ב" מ"ש מלפני פסח מלאחר הפסח מ"ח מה"ח ב" מ"ש ה"ח ב" מ"ש מלפני פסח מלאחר הפסח (ש"ח) מדו ב" מ"ש מלפני פסח מלאחר הפסח (ש"ח) מדו ב" מ"ש ה"ח ב" מ"ש ב" מ"ש ה"ח ב" מ"ש ה"ח ב" מ"ח ב" מ"ש ה"ח ב" מ"ש ה"ח"ח מ"ח ב" מ"ש ה"ח ב" מ"ח ב" מ"ש ה"ח ב" מ"ח ב" מ"ח ב" מ"ח מ"ח ב" מ"ח ב"ח ב" מ"ח אבל ולד סמורם אשם אין שם עולה על אמו. יתו כי הקדש ראשון שכולן באו מכחו לאשם הופרש ולאשם הקריבו ולא היה עולה יש הוא סולא דמיו. לשון ירושלמי ולריש שמעתין ניח:] מהדר (ג) וכליל לאשים דברי הכל בתמיה כלומר אמאי לא פליגי רבנן בולדי תמורה (ד) כמו בולדי

עולה: ור"א היא. אבל לרבנן [י] ימכר וה״ה נמי לולד תמורת עולה ורישא כאן רבי אליעזר היא: [ו] (ה) המורת עולה. שניה היא להך קדמייתא [ח] דאפריש יכן וקדמייתא דאפריש זכר הוה וקרב הילכך קרב נמי ולד תמורתו כו׳: איכא שם עולה על אמו. בעולת העוף ועוד כם דמיה לעולה קיימי הילכך נחתא לה קדושה לגופה הואיל ודוגמתה מלינו בעוף דקריבה משום הכי קרב ולד אבל ולד תמורת אשם ליכא שם עולה על הראשון שהיא אם לכולן שמכחו בא והוא קרב אשם ולא מלינו תמורת אשם קריבה בעולה הילכך לא נחתא קדושה על התמורה אלא לדמי ומשום הכי לא יקרב הולד יח: נשתיירה אחר הפסח כו'. לפסח בשאר ימות השנה שלמים הוי כדאמרינן במנחות בשילהי פרק התודה (דף פג:) והיא גופה לא קרבה שלמים ואע"ג דשלמים באין נקבה הני הואיל ומחמת קדושה יהו פסולה הויין ולא חזו לפסח אידחו נמי משלמים: ילדה. אחר הפסח: הוא עלמו קרב שלמים. ואע"ג דליכא שם שלמים על אמו דהא לשם פסח אקדשה: שאני אחר הפסח דמותר הפסת. כגון אם הפריש פסח ונתכפר באחר וניתותר זה קרב שלמים הילכך הך דניתותרה לאחר הפסח שם שלמים עלה ואזיל ליה שם פסח מינה וחייל עליה שם שלמים אלא שאינה יכולה ליקרב נקבה הואיל ומכח פסח אתא: ד) אי הכי. דטעמיה דר"ח משום דחיכה שם שלמים על אמו כיו לפלוג נמי ברישא ילדה קודם הפסח ונימא רבי יחן אליעזר הוא עלמו יקרב דהולד עלמו יקרב שלמים דקודם פסח נמי אי שחיט לפסח לשם שלמים כשר דפסח בשאר ימות השנה שלא בי"ד בניסן שלמים הוא והילכך שם שלמים על אמו:

אביי אמר לא פליג מידי. דטעמיה יש דר׳ אליעזר לאו משום דאיכא שם שלמים על אמו אלא טעמיה [מ] לו דרבי אליעזר בכולהו משום דגמירי למקום שהמותר הולך אם היה מפריש ב' בהמות לאחריות לאו אם אבדה והפריש ונתכפר באחרת ונמצאת ראשונה למקום שאותו מותר הולך הולד הולך הילכך גבי מפריש נקבה לעולה כי היכי דאם הפריש עולה ונתכפר באחרת קריבה השניה עולה דהא נדבה נינהו ותרוייהו חזו ולד דעולה נמי אם הפריש נקבה לעולה קרב לם דומיא דמותר גבי אשם נמי דמותר אשם רועה וולד תמורת אשם נמי רועה וגבי פסח נמי אחר הפסח דמותר הפסח דינו ליקרב לכתחילה שלמים אם נתכפר באחר ולד נמי קרב שלמים קודם לגו הפסח דמותר לא חזי למידי כגון אם הפריש ב' פסחים לאחריות לא חזו לשלמים לכתחילה דסתמייהו לפסח וחד מינייהו דהוי מותר לא חזי לפסח דהא ב' פסחים לא יקריב הילכך ולד פסח נמי לא חזי למידי אלא אזיל בתר אימיה דקדושה לדמי פסח והא נמי קדיש לדמי פסח לח: אם שיירו משוייר. המקדיש בהמה מעוברת ושייר עוברה לקדושה אחרת משוייר אלמא תרי גופי נינהו

והילכך כי לא שייריה נמי לאו גופא דאם הוא ולאו מכחה דאם אתי ועליה דידיה חיילא קדושת פסח: היא וולדוסיה. משמע ששניהן היו בשעת הקדש מדלא תני המפריש נקבה לפסחו תרעה ילדה זכר

מוספתה דפסחים ספ"ט ע"ש. ל) מוספתו לפסחים טפ ע ע ט, ב) [לעיל י:], ג) [חולין נח. וש"כן, ד) עיין רש"ק, ה) שייך לע"ב, ו) שייך לעיל,

הגהות הב"ח

(ל) גם' ואמר רבי אלעזר ור' ור' ור' ור' אלעזר סבר: (ב) רש"י ד"ה אדעדור פנה: (גם רש" ד"ה אדעדור פנה: (גם רש" דהקדש וכי לשון ירושלות: ג"ב מכאלן עד ד"ה עשמייה לשון ירושלות והוא פר על רש שמעמא: (ג) בא"ד וכליל לאשים, נ"ב כן היה הגירסא וכליל לאשים מ"ש כיקש וכו': (ד) בא"ד כבולדי עולה וכו': (ד) בא"ד כבולדי עולה ור: (ד) בא"ד כבולדי עונה הס"ד ואח"כ מ"ה במחלוקת שבויה כו' אבל לרבנן ימכר כמו לולד כל"ל ותיבות והוא הדין נמחק: (ה) ד"ה ממורת עולה. נ"ב כך היה הגירסא עולה. נ"ב כך היה הגירסא !. נ"ב כך היה הגיו בתירוצו של רבא הנ"ל:

הגהות הגר"א

[8] גם' עלמו לא קרב. גרש"י כאן וכליל לאשים ד"ה ארבב"מ במחלוקת עד ורבא אמר ואח"כ שנייה היא להך קדמייתא דאפריט זכר הוה וקרב ולד ממורתו נמי קריבה אבל במפרים נקבה דאינה קריבה ולדה נמי לא קריב ומי אר"א עד נקבה לעולה ואח"כ ולדה נמי לא קריב ומי עד נקבה לעולה ואח"כ דאיכא שם עולה על אמו דכיון דאיכא שם עולה על אמו נחתא לה קדושה לגופה אבל גבי ולד ממורת אשם דליכא שם עולה וגד מתורת משם דניכח שם עונה על אתו לא נתחל לה קדושה אלה לדמי: [ב] שם לפסחו ירעה. ז"ל מרעה: [ג] שם שיסתאב. ז"ל שתסתאב: [ד] שם א"ה כו". פי" שתסתאב: [ד] שם א"ה כו". פי" מתמנותו. היו שם מיים כיו ביית דקמתרת אף שאין ראוי לשלמים כיון דקמתם פסח כשר לשלמים קרית ליה שם שלמים נפלוג כר: [ה] שם אין היינ ופליגי. צ"ל ופליג וקאי בין ארישא בין אסיפא וזה מוכיח כפירש"י בין אפיפא חה מוכית פפירט״י דגם ברישא קרב שלמים: [י] רשי דיה ורי"א כר. ג"ל לרבנן דסיל ימכר הייה: [ז] ד"ה ממורת עולה. ל"ג: [ח] באיד מפורת עולהם יו קדימיית. ל"ג: [ב] ד"ה אפיי. דרי"א בכולהו כרי הכרותו לביז״ לפרש דלפיי קאי יטביתו נושה יפנש דופיי קוה לפרושי עקריי דר״א דאם לא בא רק לומר דר״א לא פליג ברשא לא ה״ל לרב עוקבא לומר ומי אמרינן כו׳ רק ולא פליג כו׳:

רבינו גרשום

מצי מייתי נקבה לאשמו ואי מייתי נקבה לאשמו לא קדשה אלא לדמי ולד נמי לא קדיש גופיה אלא ימכר ויביא בדמיו עולה: אלא ימכר ויביא בדמיו עולה: ויביא בדמיה פסח. זכר: ילדה קודם הפסח ירעה הולד עד שיסתאב כר': גשתיירה לאחר הפסח. כגון שהביא פסח זכר אחר ונשתיירה זו נקבה לאחר הפסח: תמודירה הקבה לאחה הפחד: תרעה עד שתמתאב ותמבר ויביא בדמיה שלמים. דמותר פסח קרב שלמים אבל היא עצמה פסח עצמה לא תקרב שלמים משום דפסח חובתו הוא וכי הפריש נקבה לפסח לדמיה הפרישה: לדה לאחר הפתח ירטה רו׳ והא ילדה לאחר הפטח ידעה כדי ההא הכא דליכא שם שלמים על אמו. שלא הפרישה תחלה לאמו לשם שלמים אלא לשם פסח ועוד שלא הפרישה אלא לדמיה: א"ל שאני אחר הפסח אמאי יקרב שלמים דמותר פסח גופיה קרב שלמים. ודמי כמאן דאיכא שם שלמים על אמו: **אי הכי.** כיון דאמרת דמותר פסח יקרב שלמים גופיה: נפלוג נמי ברישא. בילדה קודם הפסח

נמי ברישא. בילדה קודם הפסח

דהוא ולד הור מותר פסח ולימא רי אליעור דיקרב הוא גופיה שלמים: אין הכי נמי. דפליג ברישא: אב" אבר לא פל"ג מיד". ברישא אלא בסיפא וטעמא מאי משום דבמידיל מקום שהמותר הולך לשם הולד הולך: וכשנשתיירה שלא נוקל הרעיה עד לאחר הפסח (לאחר הפסח) דבחותר פסח קוב שלמים ברוצריג (נשתיירה) (ולד שיירה) לאחר הפסח תרעה עד שהסתאב ותמכר ויביא בדמיה שלמים וולד נמי קרב שלמים הוא עצמו: אבל ילדה לפני הפסח דאימיה למאי אקדשה אלא לדמי. דכיון (דכל כמה דלא אקריב לפסח) דפסח חובתו היא דמידע היע דעד וצקבה לא הויא פסח ש"ב מי אקדשה ולדמי פסח אקדשה וווימים: ן והדאימיה) לדמי פסח ולד מי לדמי פסח אקדשה ווימיה לא לא לא אווים שלמים שלמים אלא לשם פסח ולא קריש גופה ועל אל לדמים בראמרן ואפילו הכי ולדה קאמר רבי אלעוד רקריש גופה ועקה איצ הליכא שם שלמים על אמו שלא הימי במות לא לדמים בראמרן ואפילו הכי ולדה קאמר רבי אלעוד רקריש גופיה לשלמים אע"ג דליכא שם שלמים על אמו שלמים ואי מות השנה בין בעמו שלמים: ואי מעמא אווי שאו שאני פסח. ביון דילדה אחר הפסח דמי מקבוש פסח בשאר ימות השנה דקרב שלמים אף האי נמיה לקרם שלמים קרש שלמים באל מום שלמים על אמו שהרי נקבה ישנה בשלמים: הכי גמר "א לאעוד ברישא. בילדה קודם בשלמים היא איכא הכא שם שלמים על אמו שבור וועה הולך לשם ולד הולך מותר אשם דק"ב. לאן אמתין כר: אבי חיינו מעמא ד"א פלינו בילדי. אלא אמתין כר: אבי חיינו מעמא ד"א פלינו הלים לא מותר הולך לשם ולד הולך מותר אשם דפסד למקום שמותר הולך לשם ולד הולך מותר אשם ר' אלעור ברישא. בילדה קודם הפסח דהוא עצמו יקרב שלמים דהא איכא הכא שם שלמים על אמו שהרי נקבה ישנה בשלמים הבי גמי ברישא אלא בסיפא דקפבר למקום שמותר הולך לשם ולר הולך מותר משם ולר הולך מותר הפסח דהוא עצמו בשלמים לפן מידית מקטא דא אלא בסיפא דקפבר למקום שמותר הולך לשם ולר הולך מותר הפסח דהוא עצמו במרני אלא יעבר הינו מעסא דא אלא בסיפא דקפבר למקום שמותר הולך לשם ולר הבי קרב שם למים ובליו ברישא ילדה לפני הפסח אימיה למא אקדשה לרמי כוי כדאברן בלישנא קמא: רבי אלעור אומר בשלמים אבל ברישא ילדה לפני הפסח אימיה למא אקדשה לרמי כוי כדאברן בלישנא קמא: רבי אלעור הבא ברישא ילדה לפני הפסח הוא אמרינן מה אמו אינה מקודשת אלא לדמים אף בנה נמי: ל"א והא מותר פסח כון דאפרשיה נקבה מעוברת וילדה יבר יקרב פסח ולא מותר מסח כרי: אמר רבי ארשר במאי עסקינן, אמאי קאמר ר' אלעור הכא הוא עצמו יקרב פסח כנון דאפרשיה נקבה מעוברת וילדה רבה מתכפר בה רצי מובר: ור' אלעור סבר לה בי יוחנן. דאמר אם שיירו משוייר ועובר לאו ירך אמו הולד קרוש וקרב פסח. אבל הפריש נקבה מיש הולד קרוש וקרב פסח. אבל הפריש נקבה מובר הייחנן הפריש הטאת מעוברת וילדה עובר לה בי "יוחנן. דאמר אם שיירו משוייר ועובר לאו ירך אמו הולד קרוש וקרב פסח. אבל הפריש הוא ירד את הבא במאים בריש יוחנן. דאמר אם שיירו משוייר ועובר לאו ירך אמר הולד הבי מיה בי אובר בי אוונה. באם בי אוונה בי ארב שלמים להייד הייד את הבא במאי עסקינן. אבי אם שיירו משוייר ועובר לאו ירך אמו הולד קרוש וקרב פסח. אבל הפריש הוא ירך אוונה בי "יוחנן. דאמר אם שיירו משוייר ועובר לאו ירך אוון אולא לדמים מ"מ הולד קרוש וקרב פסח. אבל הפריש הבי אווים ברי יוחנן הבי שלמים הולד הדי מובר לאו ירך אווים הולדה הייד את הבי במאים הבי איבור בי אווים ברי אווים ברי יוחנן הבי אווים ברי יוחנן הציבור הולדה הייד אלים הולד הבי מים הוא ירך אווים הולדה הייד את הבי בי איבור הבי אווים הולד הדי הול את הבי בי אווים ברי יוחנן הבי אווים ברי יוחנו. הבי את הבי בי אווים ברי יוחנו ברי את הבי בי אווים ברי וווים ברי יוחנו ברי את הבי בי אווים ברי יוחנו ברי את הבי בי אווים ברי יוחנו ברי הבי את הבי בי את הבי בי את הבי בי את הבי בי את הבי ברי את הבי ברי הבי ברי את הבי ברי את הבי בי את הבי בי את הבי בי

י באילו הופרשה לשלמים משום דפסח ושלמים בחד ביקתא הן כך יש לנו לומר דולדה יקרב פסח ורואין כאילו האם עומדת לפסח, אע״ג ראם ולדה יקרב בפסח האם תעמוד לשלמים אין חששה בזה דפסח ושלמים כחד ביקתא דמו ע"כ, וכן בתוס": שם דפסח בשאר ימות השנה ובר. גליון, ללשון ראשון לכאורה משמע רלא פריך לרב חסדא דטעמא משום דקרב למה שהאם עומדת מכאן ואילך בין בולד תמורת אשם ובין במפריש נקבה לעולה [וילדה זכר] אבל הכא לפני הפסח אם מקריב הולד פסח האם תעמוד לשלמים ולרבא פריך דפסח ושלמים כחדא דמי. הר"י ז"ל בגליון:

והא הכא דליבא שם שלמים על אמו ובו'. לפי׳ הראשון ה״ק כלומר לשם למה הופרשה לשם פסח ואין שם פסח לנקבה, ולפי׳ שני דליכא שם שלמים על אמו כלומר תחילת הפרשתו לא היה לשם שלמים אלא לשם פסח ואעפ״כ קרב שלמים אף כאן אע״פ שתחילת הפרשה לשם אשם יקרב בנה עולה, ומשני אחר הפסח כרי לפיי הראשון נפרש דהוי שפיר שם שלמים על אמו דהוי כאילו הופרש לשם שלמים ושם שלמים בנקבה, ולפירוש שני נפרש הואיל ואחר הפסח קרב שלמים הוי שפיר כאילו תחילת ההקדש הוקדש לשלמים. תוסי אחרות: תום' ד"ה אי הכי ובו' אבל הכי דאם הולד עצמו קרב ובו'. גליון אבל למאי דמשני דמותר פסח קרב שלמים אלמא עבדינן